Republica Moldova
mun. Chișinău, str. Kiev nr. 3

Dosarul nr. 3-4161/2024

H O T Ă R Â R E

în numele Legii

Dispozitivul hotărârii judecătorești a fost pronunțat în ședința de judecată desfășurată în data de **15 aprilie 2025, în Republica Moldova, mun. Chișinău, str. Kiev nr. 3.**

În conformitate cu art. 226 alin. (2) Cod administrativ, deoarece participanții la proces au depus cerere de apel, hotărârea este **întocmită integral în termen de 45 de zile lucrătoare** calculate începând cu data recepționării materialelor cauzei.

15 aprilie 2025 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău
sediul Rîșcani

În conformitate cu art. 46 alin. (1) CPC, instanța de judecată specializată pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ:
Președintele ședinței, judecător, Bolocan Elena,
Grefier, Negru Elena,

Cu participarea:
Reprezentantului reclamantului, avocatul Moloman Alexandru,
Reprezentantului autorității publice pârâte, Pascaru Natalia,
În lipsa reclamantului, fiind respectată procedura legală de citare a participanților la proces, participanții la proces fiind conștienți de drepturile și obligațiile sale procedurale, înaintea pronunțării pe fond având posibilitatea de a-și expune punctul de vedere verbal și/sau scris în conformitate cu art. 38, 218 Cod administrativ al RM,

Examinând în **ședință publică în limba de stat în procedura contenciosului administrativ în limitele controlului judecătoresc – acțiunea în contencios administrativ** înaintată de Suruceanu Serghei împotriva IP Cadastrul Bunurilor Imobile – Serviciul cadastral teritorial Chișinău privind anularea actului administrativ prin care a fost respinsă cererea și obligarea autorității să emită act administrativ individual favorabil, –

C o n s t a t ă:

Acțiunea în contencios administrativ: În data de 20 septembrie 2024, Suruceanu Serghei s-a adresat în instanța de judecată cu cerere de chemare în judecată împotriva IP Cadastrul Bunurilor Imobile – Serviciul cadastral teritorial Chișinău privind anularea actului administrativ prin care a fost respinsă cererea și obligarea autorității să emită act administrativ individual favorabil.

În motivarea acțiunii indică, că la 21 august 2024 a depus la IP Cadastrul Bunurilor Imobile – Serviciul cadastral teritorial Chișinău o cerere privind înregistrarea dreptului de proprietate asupra încăperii nelocative nr. *****, situată în mun. Chișinău, str. *****nr. *****, numărul cadastral *****, ca urmare a perfectării actelor în cadrul procedurii succesorale deschise după decesul soției Suruceanu Tatiana. La cerere a anexat următoarele acte: buletin de identitate, Contractele de cesiune a drepturilor și obligațiilor masei succesorale nr. 1-69, nr. 1-70, nr. 1-71 din data de 05.07.2024 și Certificatele de moștenitor, în caz de comoștenitori în baza legii, nr. 1-72, nr. 1-73, nr. 1-74, nr. 1-75 din data de 06.07.2024.

Notează că, la data de 22.08.2024, registratorul Grosu Daniela a emis Decizia cu privire la refuzul înregistrării bunurilor imobile și a drepturilor asupra încăperii nelocative nr. *****, situată în mun. Chișinău, str. *****nr. *****, numărul cadastral *****, din motivul lipsei documentelor pentru înregistrare, și anume, obligativitatea prezentării Certificatului privind determinarea cotelor-părți din proprietatea comună în devălmășie.

Reclamantul invocă, că prin actul administrativ contestat, i-au fost aduse atingeri drepturilor și intereselor sale legale.

Relevă că Contractul de vânzare-cumpărare nr. 533 din 03.02.2020 nu conține nicio mențiune referitoare la regimul juridic al bunului imobil dobândit, astfel încât informația privind statutul acestuia lipsește. Potrivit dispozițiilor legale în vigoare, notarul avea obligația de a indica expres regimul proprietății dobândite de către cumpărător. Astfel, în conformitate cu art.33 din Legea nr. 246/2018 privind procedura notarială, stabilirea regimului proprietății comune a soților se efectuează în baza documentelor prezentate și a declarației pe proprie răspundere a titularului dreptului sau a reprezentantului său. În cazul în care informația din documentele prezentate nu corespunde cu declarația pe proprie răspundere, notarul va solicita titularului de drept sau reprezentantului acestuia prezentarea altor documente justificative. Totodată, alin. (2) al aceluiași articol prevede că, în actul juridic, notarul face mențiunea despre regimul proprietății și modul în care a fost stabilit acest fapt.

În continuare, reclamantul atrage atenția că, în lipsa unei mențiuni exprese în contract privind statutul bunului, registratorul cadastral nu avea competența de a stabili, din oficiu, că bunul este proprietate personală a cumpărătorului. Mai ales că verificarea bazei naționale de date, la data înregistrării, arăta existența căsătoriei înregistrată a solicitantului. Deoarece registratorul nu a refuzat înregistrarea dreptului de proprietate în temeiul contractului sus-menționat, este de presupus că, în dosarul cadastral, se regăsește o declarație pe proprie răspundere a solicitantului privind regimul proprietății, întocmită în conformitate cu art. 39 din Legea nr. 1543 din 25.02.1998 privind cadastrul bunurilor imobile și cu pct. 93^1 din Instrucțiunea nr. 112/2005.

Potrivit art.39 alin.(1) din Legea cadastrului bunurilor imobile nr. 1543/1998, la înregistrarea dreptului de proprietate comună în devălmășie asupra bunurilor imobile, în registrul bunurilor imobile se indică datele despre ambii soți, potrivit actului justificativ în al cărui temei se face înregistrarea. în cazul în care în act este indicat doar unul dintre soți, iar bunurile au fost dobândite în timpul căsniciei, înregistrarea dreptului de proprietate comună în devălmășie se va face ia cererea scrisă a soțului indicat în act. Registratorul va decide înregistrarea dreptului comun la cererea soțului indicat în act dacă din conținutul certificatului de căsătorie, corelat cu situația juridică a dreptului, rezultă că dreptul de proprietate s-a dobândit în timpul căsătoriei, iar, conform legii, nu urmează a fi atribuit la categoria bunurilor personale ale soțului indicat în actul justificativ. Neînscrierea în registrul bunurilor imobile a datelor despre celălalt soț nu conduce la pierderea de către acesta a dreptului de proprietate asupra bunurilor dobândite în timpul căsătoriei.

Totodată, pct. 93^1 din Instrucțiunea nr. 112/2005 cu privire la înregistrarea bunurilor imobile și a drepturilor asupra lor, prevede că înregistrarea dreptului de proprietate comună în devălmășie a soților asupra bunurilor imobile se efectuează potrivit actului justificativ pe care se întemeiază înregistrarea în care sunt indicați ambii soți ca titulari ai dreptului sau în care este indicat expres că bunul se dobândește în devălmășie cu celălalt soț. Cererea se depune de către soțul indicat în actul justificativ, în cazul în care bunurile sunt deținute în devălmășie, sau de fiecare din soți, în cazul în care bunurile sunt deținute pe cote-părți.

În cazul în care în actul justificativ este indicat ca titular doar unul din soți, înregistrarea dreptului de proprietate comună în devălmășie, dacă bunurile au fost dobândite în timpul căsătoriei, se va face la cererea scrisă a soțului, indicat în act.

Dacă dreptul a fost înregistrat doar în folosul unuia dintre soți înregistrarea dreptului de proprietate în devălmășie se va putea face la cererea oricărui soț, cu prezentarea consimțământului autentificat notarial sau exprimat în declarația semnată în fața registratorului a soțului al cărui drept este înregistrat.

Registratorul va decide înregistrarea dreptului comun sau rectificarea, cu consimțământul soțului dreptul căruia este înregistrat, dacă din conținutul certificatului de căsătorie sau extrasului din actul de căsătorie, corelat cu situația juridică a dreptului, rezultă că dreptul de proprietate s-a dobândit în timpul căsătoriei, iar conform legii nu urmează a fi atribuit la categoria bunurilor personale a soțului, indicat în actul justificativ. în dosarul cadastral se va îndosaria copia certificatului de căsătorie, legalizată notarial sau confirmată de către registrator precum că corespunde originalului.

Dacă în Registru un soț este înregistrat ca unic titular al dreptului înregistrat, dar este notată calitatea de bun comun, înstrăinarea sau grevarea acelui drept se va înregistra numai cu acordul celuilalt soț (art. 428 alin. (3) Cod civil). Registratorul va verifica ca acordul celuilalt soț să fie cuprins în actul juridic de dispoziție sau se va prezenta acordul cuprins într-o declarație autentificată notarial sau semnată în fața registratorului.

Dacă potrivit contractului matrimonial, dreptul dobândit în timpul căsătoriei aparține doar unuia dintre soți, contractul matrimonial se asociază la documentul ce confirmă dreptul. O copie simplă a contractului matrimonial, confirmată de registrator, se îndosariază în dosarul cadastral.

Reclamantul subliniază că, potrivit prevederilor legale aplicabile procedurilor succesorale deschise în privința moștenirii persoanelor decedate după data de 01.03.2019, determinarea cotelor-părți asupra bunurilor aflate în proprietate comună reprezintă o acțiune opțională, ce ține exclusiv de voința persoanelor implicate în procedura succesorală și de circumstanțele concrete ale cauzei. Astfel, în temeiul art. 49 din Legea nr. 246/2018 privind procedura notarială, (1) În baza cererii scrise a tuturor coproprietarilor devălmași, notarul eliberează certificate cu privire la dreptul de proprietate asupra cotei-părți din proprietatea comună în devălmășie. (2) În cazul decesului unuia sau mai multor coproprietari devălmași, certificatul de proprietate asupra cotelor-părți din proprietate comună în devălmășie se eliberează de notarul care instrumentează dosarul succesoral în baza cererii scrise a tuturor coproprietarilor devălmași și a moștenitorilor coproprietarului devălmaș decedat.

Totodată, în conformitate cu Codul civil al Republicii Moldova, notarul are următoarele obligații în cadrul procedurii succesorale: - la cererea moștenitorului, notarul care desfășoară procedura succesorală este obligat să elibereze un certificat de moștenitor care confirmă dreptul moștenitorului ia moștenire; - la cererea moștenitorului, notarul care desfășoară procedura succesorală este obligat să elibereze un certificat de moștenitor care confirmă dreptul moștenitorului la moștenire, iar în cazul mai multor comoștenitori, în certificat se indică și mărimea cotelor succesorale ale tuturor comoștenitorilor (certificat de moștenitor) (art. 2542 alin. (1)); - lista bunurilor care intră în componența masei succesorale nu se include în certificatul de moștenitor (art. 2542 alin. (3)); - notarul îi include în certificat pe toți comoștenitorii constatați cu certitudine care au acceptat moștenirea, chiar dacă ei nu au fost indicați în cererea privind eliberarea certificatului (art. 2548 alin. (2)).

Reclamantul susține că, ținând cont de specificul procedurilor succesorale deschise în privința moștenirii persoanelor decedate după data de 01.03.2019, drepturile moștenitorului din spața respectivă urmează a fi înregistrate prin analogie, în temeiul pct. 136[56] subpct. 5) din Instrucțiunea nr. 112/2005 cu privire la înregistrarea bunurilor imobile și a drepturilor asupra lor, precum și în conformitate cu art. 2162 alin. (3) Codul civil.

Astfel, conform art. 2162 Cod civil, (1) Moștenirea este transmiterea patrimoniului (masa succesorală) unei persoane fizice decedate (defunct, cel care a lăsat moștenirea) către una sau mai multe persoane (moștenitori). (2) Asupra cotei din masa succesorală a unui comoștenitor (cotă succesorală) se aplică regulile cu privire la moștenire. (3) Moștenitorul dobândește drepturile patrimoniale și obligațiile defunctului, cu excepția celor care, prin natura lor, sînt legate în mod inseparabil de persoana defunctului sau care, potrivit legii, nu se pot transmite de la o persoană la alta. (4) Prin derogare de la alin. (3), în cazurile prevăzute de lege, drepturile nepatrimoniale, precum și drepturile patrimoniale legate în mod inseparabil de persoana defunctului trec la moștenitor.

Totodată, dispozițiile art. 2542 Cod civil RM, reglementează în mod clar eliberarea certificatului de moștenitor, după cum urmează: (1) La cererea moștenitorului, notarul care desfășoară procedura succesorală este obligat să elibereze un certificat de moștenitor care confirmă dreptul moștenitorului la moștenire, iar în cazul mai multor comoștenitori, în certificat se indică și mărimea cotelor succesorale ale tuturor comoștenitorilor (certificat de moștenitor). (2) Notarul care desfășoară procedura succesorală este obligat, de asemenea, să elibereze un certificat de moștenitor la cererea uneia dintre celelalte persoane prevăzute la art. 2541 alin. (1). în acest caz, dispozițiile art. 2543-2553 se aplică în mod corespunzător, ținându-se cont de faptul că solicitantul nu este moștenitor. (3) Lista bunurilor care intră în componența masei succesorale nu se include în certificatul de moștenitor. (4) La cererea expresă a tuturor comoștenitorilor, certificatul de moștenitor nu va indica mărimea cotelor succesorale dacă din dispozițiile testamentare rezultă că testatorul a stabilit mărimea cotelor succesorale prin indicarea bunurilor pe care le lasă fiecărui comoștenitor și nu doar a atribuit bunurile cu titlu de legat. în caz de necesitate, cotele succesorale pot fi determinate ulterior în baza unei evaluări a bunurilor lăsate fiecărui comoștenitor.

Reclamantul subliniază că, potrivit art. 2548 Cod civil, (1) Certificatul de moștenitor se eliberează după ce notarul care desfășoară procedura succesorală constată cu certitudine faptele necesare pentru justificarea cererii privind eliberarea certificatului. (2) Notarul îi include în certificat pe toți comoștenitorii constatați cu certitudine care au acceptat moștenirea, chiar dacă ei nu au fost indicați în cererea privind eliberarea certificatului.

Punctul 136[56] subpct. 5) din Instrucțiunea nr. 112/2005 cu privire la înregistrarea bunurilor imobile și a drepturilor asupra lor, stipulează că pentru cazurile în care dreptul de proprietate al persoanei decedate nu este înregistrat în registrul bunurilor imobile, registratorul va decide înregistrarea drepturilor moștenitorilor în următoarele condiții: 5) Dacă dreptul persoanei decedate nu este înregistrat pe motiv că nu a fost depusă cerere de înregistrare, însă moștenitorul prezintă certificatul de moștenitor și contractul de vînzare-cumpărare, schimb sau alt contract în care ca dobânditor al dreptului este persoana decedată: În Registru se va înscrie dreptul moștenitorilor în temeiul certificatului de moștenitor și al contractului de vînzare-cumpărare, schimb sau alt contract în care persoana decedată este indicată ca dobânditor al dreptului (Temei servind art. 2162 alin. (3) Cod civil, potrivit căruia la data decesului persoanei, patrimoniul său devine masă succesorală și se transmite moștenitorilor săi. în masa succesorală se includ și drepturile contractuale, inclusiv dreptul de a dobândi dreptul prevăzut de contract). Moștenitorul

va depune cerere de înregistrare a dreptului în baza certificatului de moștenitor. Parafa de înregistrare se va aplica atât pe certificatul de moștenitor, cît și contractul respectiv, și se va completa cu numărul și data depunerii cererii de înregistrare a moștenirii (nu se întocmesc două cereri diferite de înregistrare). Dacă în registrul bunurilor imobile referitor la dreptul ce constituie obiect al contractului sunt notate măsuri de asigurare, acest fapt constituie temei de refuz în înregistrarea drepturilor în cazul dat

În contextul celor expuse, reclamantul nu este de acord cu afirmația registratorului Grosu Daniela, potrivit căreia ar exista o „obligativitate a prezentării Certificatului privind determinarea cotelor-părți din proprietate comună în devălmășie, pe motiv că dreptul de proprietate a defunctei nu a fost intabulat în registrul bunurilor imobile". Această afirmație este nefondată, întrucât temeiul dobândirii dreptului de proprietate al defunctei este reprezentat de Contractul de vânzare-cumpărare nr. 533 din 03.02.2020, document juridic valabil care confirmă calitatea de dobânditor al defunctei. Prin urmare, contractul de vânzare-cumpărare este actul juridic care stă la baza transmiterii dreptului de proprietate, iar nu certificatul privind determinarea cotelor-părți. Mai mult, certificatul privind determinarea cotelor-părți din proprietatea comună în devălmășie nu este un act juridic constitutiv de drepturi, ci doar un act de constatare și repartizare a cotelor între foștii coproprietari devălmași. Acesta intervine în cadrul procedurii de modificare a regimului de proprietate, adică din devălmășie în coproprietate pe cote-părți, însă nu afectează existența dreptului de proprietate deja dobândit printr-un act translativ de drepturi, precum este contractul de vânzare-cumpărare.

În acest sens, este important de reținut că neînscrierea în registrul bunurilor imobile a celuilalt soț nu echivalează cu pierderea dreptului de proprietate asupra bunului dobândit în timpul căsătoriei, întrucât, conform art. 39 din Legea cadastrului bunurilor imobile, dreptul de proprietate comună în devălmășie se prezumă pentru bunurile dobândite în timpul căsătoriei, indiferent dacă acest regim este sau nu reflectat în registrul de publicitate imobiliară.

Prin urmare, în cazul de față, dacă registratorul care a admis inițial înregistrarea dreptului de proprietate în baza Contractului nr. 533/03.02.2020 (dna Chetroi Rodica) nu a avut la dosar documente care să confirme regimul juridic al bunului, această lipsă nu poate fi invocată ulterior pentru a condiționa înregistrarea drepturilor succesorale ale moștenitorului, prin impunerea obligativității prezentării certificatului privind cotele-părți.

Ca urmare a corelării prevederilor Codului civil și ale Legii privind procedura notarială, precum și a poziției subiective a registratorului, apare o situație contradictorie și incertă. Pe de o parte, la eliberarea certificatului de moștenitor, notarul este obligat să includă în certificat pe toți comoștenitorii constatați cu certitudine, care au acceptat moștenirea, chiar dacă aceștia nu au fost menționați în cererea pentru eliberarea certificatului și fără ca această includere să fie solicitată expres de vreun moștenitor. Pe de altă parte, în cazul decesului unuia sau mai multor coproprietari în devălmășie, certificatul de proprietate asupra cotelor-părți din proprietatea comună în devălmășie se eliberează de notarul care instrumentează dosarul succesoral doar în baza cererii scrise a tuturor coproprietarilor în devălmășie și a moștenitorilor coproprietarului decedat. Această cerință, în practică, în majoritatea cazurilor nu poate fi îndeplinită, deoarece prezența și acceptarea expresă a moștenirii de către toți moștenitorii nu este obligatorie. Astfel, orice moștenitor are dreptul să solicite eliberarea certificatului de moștenitor pe numele său și să înregistreze drepturile sale în registrele de publicitate corespunzătoare, fără a fi condiționat de prezența sau voința celorlalți participanți la procedura succesorală.

În temeiul celor expuse, reclamantul Suruceanu Serghei solicită anularea Deciziei din data de 22.08.2024 a registratorului, dna Grosu Daniela, din cadrul Instituției Publice Cadastrul

Bunurilor Imobile, Serviciul cadastral teritorial „Chișinău” cu privire la refuzul înregistrării bunurilor imobile și a drepturilor asupra lor, cu obligarea Instituției Publice Cadastrul Bunurilor Imobile, Serviciul cadastral teritorial ”Chișinău” să emită actul administrativ individual cu privire la înregistrarea dreptului de proprietate a lui Suruceanu Serghei, data nașterii - *****, numărul de identificare *****, asupra încăperii nelocative nr. *****, situată în Republica Moldova, mun. Chișinău, str. *****nr. *****, numărul cadastral *****, ca urmare a perfectării actelor în cadrul procedurii succesorale deschise după Suruceanu Tatiana, cetățean al Republicii Moldova, născută la data de ***** și decedată la data de *****, numărul de identificare *****.

Cererea de concretizare a acțiunii în contencios administrativ: La data de 05 decembrie 2024, reprezentantul reclamantului, avocatul Moloman Alexandru, a înaintat cerere de concretizare a cerințelor din acțiune. (a se vedea f.d.36-40)

Suplimentar celor indicate în cererea de chemare în judecată, partea reclamantă invocă că actul administrativ contestat, contrar prevederilor art. 118 din Codul administrativ, nu este motivat, fiind ignorate numeroase probe și împrejurări de fapt ce certifică temeinicia cererii de înregistrare formulate de solicitantul-reclamant. Din interpretarea riguroasă a normelor legale aplicabile rezultă că motivația generică inserată de registrator în decizia contestată nu rezistă analizei critice și nu se încadrează în cadrul legal corespunzător. Astfel, se constată că pârâtul susține ca temei al refuzului faptul că „defuncta nu este titularul actului de proprietate, dreptul defunctei asupra încăperii nr. *****, cu nr. cadastral *****, situată în mun. Chișinău, str. Milano, nr. *****, nu a fost înregistrat în Registrul bunurilor imobile”, însă omițând cu rea-credință faptul esențial că persoana înregistrată ca titular al dreptului de proprietate este chiar solicitantul-reclamant Suruceanu Serghei. Prin urmare, solicitarea de înregistrare a certificatului de moștenitor este adresată chiar de către soțul titular al dreptului, Suruceanu Serghei, ceea ce presupune că nu este afectat dreptul unei terțe persoane, fiind respectată în mod expres condiția consimțământului titularului dreptului înscris.

Menționează că, înregistrarea la caz este indispensabilă pentru a preveni, în viitor, orice impedimente sau limitări în exercitarea dreptului de proprietate, inclusiv în cazul unei eventuale înstrăinări a bunului imobil. Având în vedere că dreptul de proprietate a fost dobândit în timpul căsătoriei, corelat cu situația juridică aferentă, rezultă că, potrivit legii, acest bun nu poate fi considerat bun personal al unuia dintre soți, așa cum a fost înregistrat în mod eronat în actul justificativ. Așadar, situația de față s-a creat ca urmare a unei erori a registratorului, care, la etapa înregistrării dreptului de proprietate în temeiul Contractului de vânzare-cumpărare nr. 533 din data de 03.02.2020, nu a înregistrat dreptul comun de proprietate, iar această eroare urma să fie rectificată de pârât. Cu toate acestea, pârâtul manifestă în continuare o atitudine formalistă și creează în mod artificial impedimente pentru exercitarea liberă a drepturilor legale ale reclamantului Suruceanu Serghei.

Totodată, partea reclamantă invocă că, pe lângă încălcarea drepturilor patrimoniale ale reclamantului, se constată o încercare nejustificată de a impune moștenitorului obligația de a întocmi acte suplimentare, care nu sunt necesare conform cadrului legal, generând astfel pierderi financiare nejustificate atât la notar, cât și la Serviciul cadastral teritorial.

Reieșind din cele expuse anterior și raportând circumstanțele de fapt la normele legale aplicabile speței, se constată că Decizia registratorului din data de 22.08.2024, prin care s-a refuzat înregistrarea bunurilor imobile și a drepturilor aferente, este neîntemeiată și contrară prevederilor legale analizate. O examinare completă și multilaterală a tuturor actelor din dosarul administrativ, care au stat la baza înregistrării dreptului de proprietate începând cu data de

20.02.2020 și până în prezent, evidențiază omisiunile grave admise de registrator la înregistrarea inițială a dreptului de proprietate și caracterul neîntemeiat al poziției adoptate de pârât.

Prin urmare, reclamantul Suruceanu Serghei solicită: - anularea Deciziei din data de 22.08.2024 a registratorului, dna Grosu Daniela, din cadrul Instituției Publice Cadastrul Bunurilor Imobile, Serviciul cadastral teritorial ”Chișinău” cu privire la refuzul înregistrării bunurilor imobile și a drepturilor asupra lor; - obligarea Instituției Publice Cadastrul Bunurilor Imobile, Serviciul cadastral teritorial „Chișinău” **de a opera modificările în Registrul bunurilor imobile în privința temeiului înregistrării dreptului de proprietate** asupra încăperii nelocative nr. *****, situată în Republica Moldova, mun. Chișinău, str. *****nr. *****, numărul cadastral ***** și a înregistra dreptul de proprietate a lui Suruceanu Serghei, data nașterii - *****, numărul de identificare ***** asupra: a) cota-parte de 1/2 din bunul imobil încăpereii nelocative sus numite, dobândit în proprietate în baza Contractului de vânzare-cumpărare din data de 03.02.2020 cu nr. 533; b) cota-parte de 1/2 din bunul imobil încăperii nelocative sus numite, **ca urmare a perfectării actelor în cadrul procedurii succesorale deschise după decesul coproprietarului devălmaș,** Suruceanu Tatiana, cetățean al Republicii Moldova, născută la data de ***** și decedată la data de *****, numărul de identificare *****, în baza Contractelor de cesiune a drepturilor și obligațiilor masei succesorale din data de 05.07.2024 cu nr. 1-69, nr. 1-70, nr. 1-71 și Certificatelor de moștenitor, în caz de comoștenitori în baza legii din data de 06.07.2024 cu nr. 1-72, nr. 1-73, nr. 1-74, nr. 1-75.

Referința autorității publice pârâte Instituția Publică Cadastrul Bunurilor Imobile: În apărarea sa pârâtul a înaintat referințe, solicitând respingerea ca neîntemeiată a acțiunii în contencios administrativ înaintate de către Suruceanu Serghei. (a se vedea f.d.22-24, 55-58)

În cadrul dezbaterilor judiciare, în temeiul art. 218 Cod administrativ al RM, art. art. 211, 213, și art. 233 Cod de procedură civilă al RM:

În ședința de judecată reclamantul Suruceanu Serghei nu s-a prezentat, fiind reprezentat de avocatul Moloman Alexandru, care a susținut în fapt și drept cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea integrală a acțiunii în contencios administrativ.

Reprezentantul autorității publice pârâte, Pascaru Natalia, în ședința de judecată a solicitat respingerea acțiunii în contencios administrativ ca fiind neîntemeiată, în baza circumstanțelor de fapt și drept expuse în referințe.

Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ:

În fapt și în drept, obiectul acțiunii în contencios administrativ îl constituie acțiunea în contencios administrativ înaintată de Suruceanu Serghei împotriva IP Cadastrul Bunurilor Imobile – Serviciul cadastral teritorial Chișinău privind anularea actului administrativ prin care a fost respinsă cererea și obligarea autorității să emită act administrativ individual favorabil și impunerea la acțiune.

În drept, instanța de judecată reține că, în temeiul art. 17 din Codul administrativ, **drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.**

În temeiul art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, **orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.** O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci cînd **autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.**

În temeiul art. 206 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ).

Acțiunea în constatare prezumă existența unui interes îndreptățit pentru constatarea solicitată. Acțiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul își poate sau și-ar putea revendica drepturile printr-o altă acțiune prevăzută la alin. (1), cu excepția situației cînd se urmărește constatarea nulității unui act administrativ individual sau normativ.

În temeiul art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sînt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

În temeiul art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special cînd: a) există o hotărîre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209; e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17; f) nu sînt întrunite condițiile prevăzute la art. 208 CA – procedura prealabilă; g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

În temeiul art. 209 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art.165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător.

Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

Astfel, analizând materialele dosarului judiciar prin coroborare cu materialele dosarului administrativ, respectiv argumentele participanților la proces, având în vedere faptul că, în prezenta cauză părțile nu au invocat, precum nici nu au probat prin probe pertinente că ar exista o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că ar exista o încheiere judecătorească prin care s-a dispus

încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare sau că, la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, –

Nu sunt temeiuri de a considera că acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209 din Codul administrativ, a fost respectată procedura de adresare în instanța de judecată, acțiunea a fost semnată și depusă de către reclamant, iar reclamantul poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ, –

Instanța de judecată ajunge la concluzia că, acțiunea în contencios administrativ înaintată de Suruceanu Serghei împotriva IP Cadastrul Bunurilor Imobile – Serviciul cadastral teritorial Chișinău privind anularea actului administrativ prin care a fost respinsă cererea și obligarea autorității să emită act administrativ individual favorabil, întrunește condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ și respectiv, este pasibilă de examinare în fond.

Aprecierea instanței de judecată cu privire la **fondul acțiunii în contencios administrativ:** Audiind explicațiile participanților la proces, examinând circumstanțele de fapt și drept invocate prin prisma probelor pertinente și concludente administrate în proces, instanța de judecată ajunge la concluzia **că este legal și întemeiat să respingă ca neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ**, având în vedere argumentele reținute *infra.*

Obiectul juridic al acțiunii în contencios administrativ îl constituie cererea de chemare în judecată înaintată de Suruceanu Serghei împotriva IP Cadastrul Bunurilor Imobile – Serviciul cadastral teritorial Chișinău privind anularea actului administrativ prin care a fost respinsă cererea și obligarea autorității să emită act administrativ individual favorabil și impunerea la acțiune **care constituie acțiune în obligare și realizare.**

Astfel, **în fapt**, **apreciind obiectiv explicațiile participanților la proces prin coroborare cu înscrisurile care constituie parte integrantă a dosarului administrativ și a dosarului judiciar**, pertinente și concludente pentru judecarea completă și obiectivă a cauzei prin prisma prevederilor art. art. 117 – 122, art. 130 CPC, instanța de judecată constată următoarele circumstanțele de fapt:

În data de 21 august 2024, Suruceanu Serghei a depus o cerere la Serviciul cadastral teritorial Chișinău al IP „Cadastrul Bunurilor Imobile”, prin care a solicitat înregistrarea dreptului de proprietate asupra bunului imobil cu numărul cadastral *****, situat în mun. Chișinău, str. Milano, *****, nr. *****, ca urmare a perfectării actelor în cadrul procedurii succesorale deschise în urma decesului soției sale, Suruceanu Tatiana. În susținerea cererii au fost anexate certificatele de moștenitor nr. 1-72, 1-73, 1-74 și 1-75 din 06.07.2024, precum și certificatele de cesiune a drepturilor și obligațiilor masei succesorale nr. 1-69, 1-70 și 1-71 din 05.07.2024. (f.d.1 dosar administrativ)

Prin Decizia din 22.08.2024, emisă de registratorul SCT Chișinău, dna Grosu Daniela, cererea reclamantului a fost respinsă. În motivarea deciziei s-a reținut că, în urma examinării Registrului bunurilor imobile, a materialelor dosarului cadastral și a documentelor anexate, s-a constatat că înregistrarea dreptului de proprietate asupra cotei de 1.0 după Suruceanu Serghei, cu titlu de moștenire asupra încăperii nelocative nr. *****, nu poate fi efectuată din cauza lipsei documentelor necesare, și anume a certificatului privind determinarea cotelor-părți din proprietatea comună în devălmășie a soților. Potrivit registratorului, obligativitatea prezentării acestui certificat rezultă din prevederile art. 428 alin. (1) lit. a) din Codul civil, invocându-se

faptul că dreptul de proprietate al defunctei nu a fost anterior intabulat în registrul bunurilor imobile. (f.d. 38 dosar administrativ)

Instanța reține că, potrivit contractului de vânzare-cumpărare nr.533 din 03.02.2020, eclamantul Suruceanu Serghei a achiziționat de la S.C. „Inamstro" S.R.L. bunul imobil – încăperea nelocativă (auxiliară) nr. *****, cu suprafața de ***** m.p., situată în mun. Chișinău,***** *****, având numărul cadastral *****. (f.d.13-16)

Potrivit extrasului din Registrul bunurilor imobile, dreptul de proprietate asupra bunului menționat, este înregistrat pe numele reclamantului Suruceanu Serghei, în temeiul contractului de vânzare-cumpărare menționat. (f.d.12)

Nefiind de acord cu decizia autorității publice, la data de 20 septembrie 2024, reclamantul s-a adresat în instanța de contencios administrativ cu prezenta acțiune (f.d. 5-10), concretizându-și pretențiile prin cererea din 05 decembrie 2024. (f.d.36-40)

În drept, în temeiul art. 277 – 278 din Codul de procedură civilă al Republicii Moldova, orice persoană care se consideră vătămată într-un drept, recunoscut de lege, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluţionare în termen legal a unei cereri se poate adresa instanţei judecătoreşti competente pentru anularea actului, repunerea în drept şi repararea prejudiciului.

Acţiunile în contenciosul administrativ se examinează de instanţele judecătoreşti respective conform normelor generale ale prezentului cod, cu excepţiile şi completările stabilite de legislaţia contenciosului administrativ.

În temeiul art. 195 Cod administrativ al RM, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu exceptia art. 169–171.

În temeiul art. 224 alin. (1) din Codul administrativ, examinînd acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri: a) în baza unei acțiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum și o eventuală decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sînt ilegale și prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale;

b) în baza unei acțiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă și obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată; c) în baza unei acțiuni în realizare, obligă la acțiune, tolerare sau inacțiune, dacă o astfel de pretenție a reclamantului este întemeiată; d) în baza unei acțiuni în constatare, constată existența sau inexistența unui raport juridic ori nulitatea unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ, dacă raportul juridic există sau, respectiv, nu există ori actul administrativ individual sau contractul administrativ este nul; e) în baza unei acțiuni de control normativ, anulează în tot sau în parte actul administrativ normativ, dacă acesta este ilegal, sau constată nulitatea acestuia, dacă acesta este nul;

f) respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a)–e).

În temeiul art. 225 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ.

Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

În temeiul art.225 alin.(4) din Codul administrativ, alte limitări ale examinării judiciare în cauzele de contencios administrativ sînt reglementate expres prin legi speciale.

În temeiul art. 93 alin. (1) – (3) din Codul administrativ, (1) **fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția**, (2) prin derogare de la prevederile alin. (1), **fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale**, iar (3) reglementări suplimentare sau derogatorii sînt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Având în vedere circumstanțele de fapt constatate și normele de drept aplicabile, instanța de judecată ajunge la concluzia să respingă ca neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ înaintată de Suruceanu Serghei împotriva IP Cadastrul Bunurilor Imobile – Serviciul cadastral teritorial Chișinău privind anularea actului administrativ prin care a fost respinsă cererea și obligarea autorității să emită act administrativ individual favorabil.

În temeiul art. 12 alin. (8) din Legea cadastrului bunurilor imobile nr. 1543/1998, Registratorul din cadrul organului cadastral teritorial are următoarele atribuţii: a) solicită documentele necesare includerii în cadastru a datelor despre bunul imobil şi drepturile asupra lui;

b) **decide, în modul stabilit, asupra efectuării sau modificării înscrierii în registrul bunurilor imobile ori refuză efectuarea sau modificarea înscrierii respective**;

c) eliberează extrase din registrul bunurilor imobile;

d) în cazul depistării unor înscrieri greşite în registrul bunurilor imobile, pentru a căror corectare este necesară o hotărîre judecătorească irevocabilă, solicită Agenției Servicii Publice înaintarea cererii în instanţa de judecată pentru radierea sau corectarea acestora;

e) corectează, în modul stabilit la art.38, greşelile din registrul bunurilor imobile;

f) exercită alte atribuţii conform legislaţiei în vigoare.

În temeiul art. 12 alin. (8^2) din Legea cadastrului bunurilor imobile nr. 1543/1998, în luarea deciziilor, registratorul se conduce de prevederile legislaţiei. Pentru aplicarea corectă şi uniformă a legislaţiei la examinarea cererilor, registratorul ţine cont de recomandările metodologice ale organului central de specialitate în domeniul cadastrului și ale Agenției Servicii Publice.

În conformitate cu art.28 alin.(3) din Legea cadastrului bunurilor imobile nr. 1543/1998, **Registratorul, în limitele prevăzute de prezenta lege, verifică puterea juridică a documentelor ce confirmă drepturile, prezentate pentru înregistrare.**

În temeiul art.33 alin (1) din Legea cadastrului bunurilor imobile nr. 1543/1998, înregistrarea drepturilor poate fi refuzată numai dacă:

a) solicitantul nu a îndeplinit în termen cerinţele stabilite la art.32 alin.(4);

b) forma şi/sau conţinutul documentelor prezentate nu corespund cerinţelor legislaţiei;

b^1) **lipsesc documentele pentru înregistrare**;

c) s-a constatat neautenticitatea documentelor prezentate;

d) documentul prezentat a fost emis de o autoritate publică necompetentă;

e) datele din documentele prezentate nu corespund datelor din cadastru, cu excepţia cazurilor în care necorespunderea este cauzată de o eroare tehnică a organului cadastral teritorial;

f) este notată aplicarea sechestrului sau interdicţia de înstrăinare sau grevare a bunului imobil, dreptul asupra căruia este solicitat spre înregistrare, cu excepția cazului în care actul juridic stipulează expres că este încheiat sub condiția suspensivă a ridicării sechestrului sau interdicției.

În temeiul pct.136^{53} al Instrucțiunii nr.112/2005 cu privire la înregistrarea bunurilor imobile și a drepturilor asupra lor, în cazul în care actul de proprietate este întocmit pe numele soțului supraviețuitor și notarul a eliberat certificatul cu privire la dreptul de proprietate asupra

cotei-părți pe numele soțului decedat, iar pe actul inițial justificativ ce confirmă dreptul de proprietate al soțului supraviețuitor a făcut mențiunea despre determinarea cotei-părți și eliberarea certificatului cu privire la dreptul de proprietate asupra cotei-părți pe numele soțului decedat:

1) Înregistrarea în Registru a dreptului moștenitorilor asupra cotei-părți ce a revenit soțului decedat se va efectua în temeiul certificatului cu privire la dreptul de proprietate asupra cotei-părți pe numele soțului decedat și a certificatului de moștenitor.

2) Înregistrarea dreptului de proprietate asupra cotei-părți ce revine soțului supraviețuitor se va efectua în temeiul actului inițial justificativ, iar mărimea cotei-părți se va înscrie potrivit înscrierii făcute de notar pe actul justificativ.

Conform art. 49 alin. (2) din Legea privind procedura notarială nr. 246/2018, în cazul decesului unuia sau mai multor coproprietari devălmaşi, **certificatul de proprietate asupra cotelor-părţi din proprietate comună în devălmăşie** se eliberează de notarul care instrumentează dosarul succesoral în baza cererii scrise a tuturor coproprietarilor devălmaşi şi a moştenitorilor coproprietarului devălmaş decedat.

În temeiul art.465 alin.(1) Cod civil, dacă legea nu prevede altfel, **drepturile reale asupra bunurilor imobile** se constituie, **se transmit**, se grevează cu alte drepturi reale numai **prin înregistrare în registrul bunurilor imobile, pe baza actului sau faptului care întemeiază înregistrarea în condițiile legii**.

Având în vedere ansamblul probelor administrate în procedură administrativă, cât și în procesul judiciar, precum și dispozițiile legale incidente, instanța constată că Decizia din 22 august 2024, emisă de către registratorul Serviciului Cadastral Teritorial Chișinău din cadrul Instituției Publice „Cadastrul Bunurilor Imobile”, prin care s-a respins cererea de înregistrare a dreptului de proprietate al reclamantului Suruceanu Serghei asupra încăperii nr. *****, cu numărul cadastral *****, a fost emisă cu respectarea cerințelor de legalitate, temeinicie și proporționalitate.

Instanța reține că, la momentul examinării cererii, bunul imobil era deja înscris în Registrul bunurilor imobile pe numele reclamantului în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 533 din 03.02.2020, fără mențiuni privind coproprietatea în devălmășie. Documentația prezentată în vederea înregistrării dreptului de moștenire nu a inclus certificatul privind determinarea cotelor-părți din proprietatea comună în devălmășie, eliberat în condițiile art. 49 alin. (2) din Legea privind procedura notarială nr. 246/2018, și nici alte acte care să justifice întocmirea legală a unei cote-părți dobândite prin succesiune.

Conform prevederilor art. 428 alin. (1) lit. a) din Codul civil, înregistrarea dobândirii unui drept real asupra bunului imobil se poate face doar dacă acesta este transmis de la persoana deja înregistrată ca titular al dreptului. Or, în lipsa unei înregistrări pe numele defunctei Suruceanu Tatiana și a certificatului de proprietate aferent cotei-părți ce i-ar fi aparținut, nu sunt întrunite condițiile legale pentru admiterea cererii formulate de reclamant.

Totodată, instanța reține că registratorul nu deține atribuții de a investiga din oficiu regimul juridic al bunului sau de a opera înscrieri privind coproprietatea devălmașă fără cerere expresă, documente justificative și consimțământul părților implicate, potrivit art. 39 alin.(1) din Legea cadastrului nr. 1543/1998, care statuează că, la înregistrarea dreptului de proprietate comună în devălmășie asupra bunurilor imobile, în registrul bunurilor imobile se indică datele despre ambii soți, potrivit actului justificativ în al cărui temei se face înregistrarea. **În cazul în care în act este indicat doar unul dintre soți, iar bunurile au fost dobândite în timpul căsniciei, înregistrarea dreptului de proprietate comună în devălmășie se va face la cererea**

scrisă a soțului indicat în act. Registratorul va decide înregistrarea dreptului comun la cererea soțului indicat în act dacă din conținutul certificatului de căsătorie, corelat cu situația juridică a dreptului, rezultă că dreptul de proprietate s-a dobândit în timpul căsătoriei, iar, conform legii, nu urmează a fi atribuit la categoria bunurilor personale ale soțului indicat în actul justificativ. Neînscrierea în registrul bunurilor imobile a datelor despre celălalt soț nu conduce la pierderea de către acesta a dreptului de proprietate asupra bunurilor dobândite în timpul căsătoriei.

În aceste condiții, instanța consideră că refuzul de înregistrare a dreptului de proprietate nu a fost arbitrar, ci a avut la bază lipsa documentelor necesare pentru efectuarea modificărilor solicitate, astfel cum impune cadrul legal aplicabil.

Astfel, analizând argumentele expuse de reclamant în cererea de chemare în judecată, în coraport cu circumstanţele de fapt ale speţei și cadrul legal aplicabil, instanța de contencios administrativ conchide că, activitatea administrativă efectuată de autoritatea publică pârâtă este una legală și întemeiată, fiind efectuată în strictă conformitate cu prevederile legislației. Prin urmare, instanța nu a constatat admiterea de încălcări la emiterea actelor administrative contestate, legalitatea acestora nefiind pusă la îndoială de către instanța de judecată și nefiind combătută prin probe pertinente și concludente de către reclamant.

De asemenea, instanța de judecată conchide că încălcările revendicate prin prezenta acțiune, nu își găsesc confirmare prin prisma cadrului normativ în vigoare la data desfășurării activității administrative, respectiv argumentele părții reclamante în acest sens sunt întemeiate pe interpretarea eronată a normelor de drept material.

Având în vedere faptul că instanța de judecată s-a expus asupra argumentelor de principiu invocate de către părți, în rest, instanţa de judecată respinge argumentele reclamantului, reprezentantului reclamantului și consideră că nu este necesar să răspundă la fiecare în parte, acestea fiind vădit neîntemeiate şi inadmisibile, ori, în sensul jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, articolul 6 § 1 din Convenţia Europeană pentru apărarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului obligă, inter alia, instanţele naţionale să examineze adecvat declarațiile, argumentele şi probele, cu toate acestea, deşi articolul 6 § 1 al Convenției obligă instanţele să-și motiveze deciziile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând instanțelor să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument (a se vedea Van de Hurk v. the Netherlands, 19 aprilie 1994, §§ 59 și 61, Series A nr. 288, și Burg v. France (dec.), nr. 34763/02, ECHR 2003-II).

Or, întinderea obligaţiei de a-și motiva deciziile poate varia în conformitate cu natura deciziei şi trebuie determinată în lumina circumstanţelor cauzei (a se vedea Ruiz Torija v. Spain și Hiro Balani v. Spain, 9 decembrie 1994, Series A nr. 303-A și 303-B, § 29 și, respectiv, § 27; și Helle v. Finland, 19 decembrie 1997, § 55, Reports of Judgments and Decisions 1997-VIII, inclusiv hotărârea Curţii Europene a Drepturilor Omului pronunţată în pricina Fomin v. Moldova, nr. 36755/06, § 31, 11 octombrie 2011).

În concluzie, **ținând cont de circumstanțele constatate și normele de drept reținute supra, întru respectarea principiului legalității procesului judiciar și respectiv, al dreptului la un proces echitabil, cu respectarea limitelor controlului judecătoresc,** deoarece circumstanţele importante pentru procedura administrativă desfășurată, au fost constatate şi elucidate pe deplin de autoritatea publică pârâtă, concluziile autorității publice nefiind în contradicţie cu circumstanțele de fapt constatate, iar la emiterea actului administrativ autoritatea publică de respingere a solicitării a aplicat corect normele de drept material și procedural, actul administrativ individual fiind legal în fond și prin acesta reclamantul nu este vătămat în drepturile sale, **instanța de judecată ajunge la concluzia să respingă ca fiind neîntemeiată**

acțiunea în contencios administrativ înaintată de Suruceanu Serghei împotriva IP Cadastrul Bunurilor Imobile – Serviciul cadastral teritorial Chișinău privind anularea actului administrativ prin care a fost respinsă cererea și obligarea autorității să emită act administrativ individual favorabil și impunerea la acțiune în conformitate cu art. 224 alin. (1) lit. f), art. 225, 226 din Codul administrativ – **deoarece nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. b)–c) Cod administrativ al RM.**

Compensarea cheltuielilor de judecată:

În temeiul art.94 alin.(1) Cod de procedură civilă al RM, aplicabil prin prisma art. 195 Cod administrativ, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părţii care a avut câştig de cauză cheltuielile de judecată, context în care, deoarece acțiunea în contencios administrativ se respinge, se constată că, la cererea reclamantului, nu există temei de compensare a cheltuielilor de judecată.

Partea dispozitivă: În conformitate cu prevederile art. art. 236, art. 238 – 241, art. art. 277 – 278 Cod de procedură civilă al Republicii Moldova, art. 224 alin. (1) lit. f), art. 225, 226 și art. 232 Cod administrativ al Republicii Moldova, în urma deliberării, instanța de judecată, –

H o t ă r ă ș t e:

A **respinge ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ –** înaintată de Suruceanu Serghei împotriva IP Cadastrul Bunurilor Imobile – Serviciul cadastral teritorial Chișinău privind anularea actului administrativ prin care a fost respinsă cererea și obligarea autorității să emită act administrativ individual favorabil.

Se explică că, hotărârile în fond se motivează în scris în termen de 45 zile lucrătoare de la înregistrarea cererii de apel depuse în termen sau în termen de 45 zile lucrătoare de la depunerea unei cereri de motivare a hotărîrii. Cererea de motivare a hotărîrii se depune în termenul de decădere de 15 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărîrii, în temeiul art. 226 alin. (2) Cod administrativ al RM.

Hotărârea este cu drept de apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 de zile calculate de la data pronunțării dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Președintele ședinței, judecător – Elena Bolocan

Actul judecătoresc este public și poate fi accesat pe pagina web a instanței www.jc.instante.justice.md.